

BüSo-konference i Tyskland: Tale af Ulf Sandmark fra LaRouchebevægelsen i Sverige, EAP

Kære Venner,

Hilsener fra vor svenske partiorganisation og alle Jeres venner i Sverige. Jeg skal især hilse fra vor partiformand Hussein Askary, som gerne ville have været her i dag, men som er på en mission for at bygge vore broer i Asien.

Vort registrerede parti, Europeiska Arbetarpartiet, vil deltage i valget til Europaparlamentet til næste år. Partiets navn indikerer vor interesse for arbejdskraften. Det kan man se af vort partisymbol, der viser symbolerne for atomkraft og energi, som er de afgørende spørgsmål, når man skal definere idéen om arbejde, ikke som muskelkraft, men som kognitiv kraft, idet man anvender den højeste energigennemstrømningstæthed, der står til rådighed.

Det oligarkiske problem i Sverige kan ses af bankernes magt. I forhold til BNP har Sverige den fjerdestørste banksektor i Europa. Størrelsen af de fire beskyttede banker er 4 gange Sveriges BNP, og den nominelle beholdning af derivater var sidste år 23 gange Sveriges BNP.

Derfor har vi planlagt en plakat, som er velkendt her i Tyskland, og som behandler dette problem: »Velfærd i stedet for fascisme ? Glass/Steagall-bankopdelingslov nu!«

I en pjece advarer vi imod den kommende massakre af virksomheder i Sverige efter EU's Cypem-model. Bankerne påstår, at, pga. systemet med indskudsgaranti, vil 90 % af indskudskontiene ikke blive berørt. Men de 10 %, der imidlertid vil blive røvet, er hovedsageligt virksomhederne, og når de mister deres likviditet, vil de krakke, ligesom på Cypem. Dette vil have en direkte skadevirkning på en stor del af de 90 %, som ikke kan få deres løn og/eller mister deres job.

Det ved vi svenskere noget om, fordi et lignende system allerede er blevet brugt i den svenske bankkrise i 1990 til 1993. Dengang overlevede bankerne med støtte fra regeringen, men også ved at plyndre deres kunder. I alt gik 400.000 arbejdspladser tabt, hovedsageligt i industrisektoren.

I Sverige var det, og er fortsat, tilladt for bankerne at opsiges lån uden grund. Det betyder, at bankerne kan tvinge en virksomhedsejer til pludseligt at tilbagebetale hele sit banklån med en vis frist, som f.eks. en måned, til trods for, at han har overholdt alle betalingsforpligtelser og betingelser. På denne måde kan banken køre hans virksomhed konkurs og inddrage ikke blot hele lånet, men overtage hele virksomheden, ofte for et symbolsk beløb.

En berømt svensk forretningsmand [Erik Penser] mistede hele sit holdingselskab for fem kroner, en krone for hver juridisk enhed, inklusive den store, svenske våbenindustri Bofors. I alt mistede 60.000 på denne måde deres foretagender, for det meste hele deres, og de foregående generationers, livsværk.

Dette svenske eksempel viser, at bail-in-politikken handler om at røve meget større virksomhedsværdier end de 47,5 % af bankkontiene, som blev stjålet på Cypern. Og Cypern-modellen er meget hurtigere, fra den ene dag til den anden.

Den forbandede pengemængde, der blev stjålet af bankerne, er meget lille set i forhold til den reelle økonomiske ødelæggelse, som denne form for bankrøverpolitik forårsager i samfundet. Virkningerne i Sverige af bankrøverierne i 1990'erne kender de fleste af Jer allerede fra dette billede [vises], som viser statistikken for ungdomsarbejdsløshed, hvor Sverige allerede i 2008 lå blandt de højeste.

Politikken for at begrænse statens omkostninger for bankredningerne i 1990 til 1993 knuste en stor del af den eksisterende realøkonomi. Staten overtog også de dårlige bankaktiver og anbragte dem i en særskilt, statsejet »Dårlig Bank«. For at dække disse værdier, skubbede regeringen den nationale »investerings«-politik frem til en ny ejendomsboble, som igen forcerede huspriserne op. Således »dækkede« staten omkostningerne ved bankredningerne, men tabte landet. Resultatet var langtidsarbejdsløshed, der stadig eksisterer i den nuværende finansielle krise i dag. Sverige fik også en lang periode med nedskæringer.

Man ser det også på andre områder. Sverige har nu en infrastruktur og et sundhedssystem, der er i færd med at disintegrere, og landdistrikterne affolkes.

Der er et enormt behov for at genopbygge landet.

Skandinavien har en ekstremt favorabel beliggenhed med hensyn til udviklingen af Arktis.

EAP's Tretrinsprogram er nøglen til virkeliggørelsen af visionerne. Vi må forbinde vort jernbanetransportsystem til Arktis ved hjælp af det finske projekt Den arktiske Jernbane, såvel som til Tyskland gennem Via Baltica og Tallinn-Helsinki-tunnelen. Vi må bygge forbindelserne til Silkevejen gennem tunneler til Finland.

Der tilbydes sig nye muligheder for Skandinavien med åbningen af Trans Korean Railway og overførslen af den sydkoreanske og også potentielt den japanske eksport til Silkevejene mod vor del af Europa, inklusive til N.E.W. Godstransportkorridoren.

Hele Skandinavien må integreres mod både øst og syd ved hjælp af et magnettogssystem.

Således vil EAP's valgkampagne anbringe nationen på kursen mod en genindustrialisering og en million nye, produktive arbejdspladser og tilslutte sig en verden, der bygger op for fremtiden.

Tak.